

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXXIX. Continuat eandem materiam, recenset quædam notabilia de
animabus parvolorum, & officio Angelorum, qui sunt eoru[m] Custodes.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

tatis ac veritatis: sed togo te, quām de-
mississimè possum, ut, cū tua bonitas sit
tam immensa, sīque prædictus sapientiā &
potentiā, pro disponendis ijsdem istis ani-
mabus, illas efficaciter juves tuis inspira-
tionibus, & nova tua dona ipsis conce-
das.

Verē Anima, respondit Dominus, con-
stringis me tuis affectibus, nē intermittam
te exaudire, ut acceptem tuam petitio-
nem, tēque consoler: ac proinde dico, te
à me exaudiendam in eo, quod petis. O
mi magne Deus & mi Domine, subjunxi,
noli id dicere, noli sic loqui: scis enim, me
non esse eam, quā te confingam, atque
convincam; sed hoc facit tua immensa bo-
nitas, & amantissimum desiderium, quod
habes, ut nobis præstes misericordias. Un-
de fit, ut efficaciter tangas & penetres ani-
mam, quam eligis, & accendas charitate,
ac amore tui, suorūmque proximorum;
quò sic à tua divina manu disposita vim
habeat & efficaciam in suis ad te precibus.
Sis semper benedictus, propter tantas mi-
serationes. Itā fui profundè absorpta, &
quando mihi sum redditā, quamvis illud
divinum colloquium fuerit finitum, sen-
tiebam tamen animam adeò vulneratam
& occupatam ab amore hujus benignissi-
mi Dei, ut me per aliquot dies nulli potue-
rim humanæ conversationi applicare, nulli
actioni naturali, nisi cum summa diffi-
cultur. Benedictus sit magnus iste Dominus
in æternum.

*Articulum fidei de communione Sancto-
rum, viventium in Ecclesia militante, ac spe-
cialiter quantopere Justus perfectus proficit ora-
tione & operibus suis proximis, atque causam,
ob quam idem, dum in hoc degit exilio, non
nunquam plus à DEO obtineat, quām si jam*

CAPUT XXXIX.

Continuat eandem materiam, recenset quædam
notabilia, de animabus parvolorum, & officio Ange-
lorum, qui sunt eorum Custodes.

D Romane fidei defensionem,
& condemnationem hæreticos
facit singularis visio, quam
Venerabilis Marina habuit

in Aprili anni sexcentesimi vigesimi quinti,

& his verbis descripta.

Dominicā Quasi modo. agens in mea
consueta oratione cum Deo, vidi in meo

cubi-

Bbb 3

cubiculo quendam Angelum, qui erat unus è supremis, ac tenebat in manibus parvulum, qui videbatur esse mortuus, eratq; quasi funebri linteolo coopertus. Ter, quatérve sum conata propter meos timores me abstrahere, donec me Dominus adigeret, ut attentè spectarem, quod mihi monstrabatur. Vidi igitur illum parvulum sibi restitui, ac si resuscitaretur, qui latus ac hilarius amplectebatur collum illius Sancti Angeli, more infantis amplexantis suam matrem, & Angelus ipsum pariter cum magna complacentia excipiebat, cíque blandiebatur. Interea vidi advenientem contra eundem parvulum turmani diabolorum, varias exhibentium formas, qui omni ex parte erant armati; atque licet is esset in ulnis sui Angeli, & ab alijs quoque Angelis defenderetur, nihilominus ipsū, Deo permittente, eripuerunt exilius brachijs, ac tulerunt ad quandam solitudinē, cædentes eum & percutientes, ibiq; eundem conabantur interficere, tametsi non potuerint: tandem verò ita divexatum reliquerunt in ea solitudine, ut videretur esse velut mortuus, quanquam revera vivet. Advenerunt denuo alij dæmones, qui alias diversas præferebant formas, & voluerunt illum suo pestilentī halitu procul extingvere, cùmque non possent, deseruerunt semivivum, ac modicè spirantem. Tum ibi comparuit quidam Sol, qui parvulum suis tadijs attactum calefecit, refocillavit, & confortavit, randémq; intra seipsum suscepit, ut ipsum ultrà non viderim. Ista fuit visio, quæ me rapuit in admirationem, & solicita reddidit, eò quod non intelligerem mysterium: tantum enim tunc fui illuminata, ut agnoscerem, illum Angelum verè talem fuisse, etiamque parvulum paucorum annorum puerum.

Post præterlapsam unam horam Divina Majestas mihi manifestavit, quid significaverit visio. Erat is puer filius cuiusdam Domini hæretici ex illustrioribus Angliae. Quando ipsum vidi in ulnis Angelii defunctum, fuerat recenter natus, & propter peccatum originale quoad gratiam mortuus. Deinde per Baptismum revixit, ac-

ceptâ vitâ gratiæ, atque Angelus ipsius Custos fuit gavisus, & est illum amplexatus. Postquam idem puer attigit annos, quibus ille scit usus rationis, delibetens de negotio Religionis, quænam sibi effe sequenda, & quamvis non fecerit iudicram fidei, nec peccaverit lethaliter, nulli est graves dæmonis tentationes, vellementes suorum assultus, multumque cum ipse disputavit, ubi se admisceret peccata quædam levia & venalia. Tandem cum divina gratia, & Catholicorum ei assistentium consilio, conservavit filium Romanam, obiit in pueritia, & est iurius: ductus tamen fuit ad Purgatorium (quod significabat ille Sol, qui ipsum se suscepserat) ubi igne purificatus sed posuit, ut perveniret ad fruendum Deo.

Ego intra me dicebam: Bone Deus, quem in finem Divina Majestas in me habet omnia videri volebat? Tum Sanctus meus Angelus Custos mihi dixit: Monstraris tibi ea Deus, quia vult, ut amici ipsius interdum videant, ac sciante opera infinita ejus misericordia, quæ exhibet suis praestitatis; præfertim verò, ut commendas Deo filios Infidelium, rogando ipsum, ut illos adjuvet, quod salventur.

In antecedentibus scriptis Venerabilis Marinæ meminit loci & gloria parvulum, qui sicut proprijs meritis, cum sola grata, passus ceperunt per Christum, migraverunt ex hac vita. De hoc ipso specialius agit in sequentibus dnabus visionibus, atque simul de officiis quod erga tales à nonnullis Angelis exercuntur, in prima harum visionum sic ait.

Vigesimā octavā Novembris, dum more solito esse constituta, commendans me Deo, venit ad me unus è meis Dominis Angelis, qui est Minimus, & letissimus plurimumque gaudens mihi dixit: Soror, veni nobiscum, & ducessis ut modicū quiescas. Ego sum tergesata, sicut confivevi, & ipse subjunctus ne est, non fiet aliter; veni mecum, & dicam te eò, quò te nunquam conduli. Duxit me iste Sanctus Angelus (licet enim etiam cæteri quinque una iarent, quæ tamen solus me sustentabat, ac docebat) per quosdam amoenissimos, & vita jucun-

dissimos campos: In hac via videre erat pulcherrimas aviculas, quarum plumæ vi-debantur esse inauratae, quæ supra me volabant, ac si continuè vellent se meis oculis objicere: erant mirum in modum gratiosæ, & Sancti Angeli eas libenter aspicebant, quasi ipsarum intuitu delectarentur. Hac viâ me duxit meus Sanctus Angelus Parvus ad cœlestem Jerosolymam, & in ea ad quandam locum separatum, seu recessum, quanquam intra idem cœlum empyreum (ignoro, quomodo id explicem), erat namque tanquam sejuncta ab alijs Beatis habitatio ubi vidi multas animas formosissimas & gratiosissimas, quæ omnes æqualiter fruebantur gloriâ, & clarâ Divinæ Effientiæ visione. Summo me hoc spectaculum affectis solatio & gaudio: nam verè erat res admirabilis ac divina, videre, quantum boni possiderent.

Dominus meus Angelus mihi tunc dixit: Soror, hæ sunt animæ parvulorum, qui obierunt recenter baptizati, ante usum rationis, & sunt, atque erunt in æternum beati, solummodo ob merita sanguinis Domini nostri Iesu Christi. Videbantur illæ animæ occupari continuâ laude Dei, ob gratiam sibi præstitam, eò quod ipsas glorificaverit ex mera sua misericordia, quâ cas per Sacramentum participes reddidit meritorum Redemptoris nostri. Idem Angelus addidit; injunctum sibi esse à Deo, ut interdum comitaretur ad cœlum aliquas talium parvulorum animas, morientium cum baptismali tantum gratia. Ego hos felices parvulos in ea ætate mortuos contemplabar cum magna voluptate ac attentione. Aspexi præterea, an videarem quandam meam neprem, quæ obiverrat in Civitate Tauri, & fuerit quinque aut sex annorum: cùmque illam non viderem, interrogavi de ea Sanctum Angelum, qui mihi respondit: Ipsa non est hic, sed in loco superiore, quia illi Deus, ex pura sua bonitate, acceleravit usum rationis, & patientiæ, quam in morbo exercuit, alifq; actibus promeruit plures gloriæ gradus. Jam alias scripsi, quid mihi cum hac beata puella evenerit, & alibi tetuli cætera, mihi de illa à Sancto An-

gelo patefacta. DEUS sit benedictus. Amen.

Quod ab hoc Sancto Angelo Parvo dictum fuit Venerabili Marina, injunctum videlicet ipsi suisse à Deo, ut comitaretur aliquas horum benedictorum parvulorum animas, duceretq; ad cœlum, concordat cum eo, quod illi de eodem Angelo dixit Virgo Domina nostra. & cùm sit res singularis ac nova, reservavi illam in hunc locum. Alludens itaque Venerabilis Marina ad quandam admirandum favorem, & gratiam visitationem, quæ ipsam est dignata Virgo Sanctissima (restulî verò illam capite septimo hujus secundi libri, ubi ipsa abenire iste Sanctus Angelus Parvus, & alius similiter Parvus ejus socius, concinuerunt suavissimas laudes hujus Celsissimæ Reginæ) subjungit ad nostrum propositum sequentia.

Postquam sum iussa à meo Confessorio describere accuratè totum mysterium, quod videram die Incarnationis Filii Dei, sicut alibi recensui, oblitera fueram, Deo permitente, quomodo fuerit finitum, quidque mihi præcisè accidisset cum Virgine Domina nostra, quando me invisit in meo cubiculo. Cùm verò desiderem, ut talia nonnisi quām exactissimè scribam, statui omittere, quæ tunc ultimò evenerunt, donec mihi Deus, prout hujusmodi occasionibus solet, revocaret in memoriam omnia, quæ fuerant acta. Cum hoc proposito transagi biduum aut triduum, petens à Divina Majestate veniam meæ incuriæ, & confidens mihi ab eadem manifestanda esse, si cederet ad ipsius gloriam, ut à me scriberentur, siquidem perspectum haberet meum cor, quod à me non intermitterentur ex defectu obedientiæ, sed quia cuperem in mea relatione esse quām accuratissima. Præterlapsis igitur diictis diebus, dum de hac materia penitus nihil cogitarem in mea solita oratione, vidi ipsam Sacratissimam Virginem Dominam nostram, quæ mihi amabilissimè dixit: Dominus sit tecum, Anima. Veni huc, quomodo es tam infirmor eorum, quæ tibi ultimò acciderunt in mysterio, quod vidisti concernens Incarnationem mei Filii? Non meministi hoc, & hoc: atque taliter interrogando, recensens quæcunque

cunque fuerant facta , omnium mihi refriuit memoriam , ut à me tam vivaciter cognoscerentur , quād dum cōtingerent , & eo modo , quo à me sunt supra descripta .

Hoc refero , ut adjungam aliquid speciale , quod mihi tunc evenit , & est , ab hac magna Domina , postquam eò progressa est , ut mihi faceret mentionem cantus duorum *Parvorum Angelorum* , quos alij deinde fuerunt secuti , mihi dictum fuisse : Nunquid , Anima , non meminiisti eorum , quæ duo *Parvuli* Angelii Paradisi coeperrunt canere adhibitis instrumentis musicalis , & reliqui continuaverunt ? Ego optimè fui omnium memor , sed valde sum mirata , quod ipsos vocavet Angelos Paradisi , quia nunquam audiveram ità fuisse appellatos : cūque paululum læsillem , tanquam absorpta , dixi mea Domina : Quare illos Tua Majestas vocat Angelos Paradisi ? hoc ego non intelligo . Tum præcessa ista Regina , quasi suavissimè subridendo respondit meo dubio , inquiens : Dicam tibi id , Anima , pro tuo solatio , dicam tibi . Scias velim , Deum in illa cœlesti patria multas habere mansiones , & à singulis ijs animabus beatis proprium possideri locum , atque gloriam , juxta Divinam misericordiam , & propria sua merita . Tota ea admirabilis regio est plena pretiosis æternorum honorū thesauris , quibus Deus suos electos reddit beatos , instar divini horti florum , divisi in diversas , & pulcherrimas areolas . Inter has est etiam una , ubi Deo fruuntur , sūntque beatæ animæ parvolorū , qui obierunt solam habentes gratiam , quam sunt assediti per baptismum , absque proprijs meritis : & sicut inter cæteras sanctas ac beatas animas habitant multi Angeli , ipsis assistentes , ità quoque in ista quasi statione animatum horū beatorum sunt proprij Angeli , qui cum ipsis manent . Isti ergo duo Angeli inter alios , quos tibi Deus adjunxit socios , & qui , licet tibi compareant tanquam parvi , magnâ tamen pollut virtute , potentia & fortitudine , sunt ex numero eorum Angelorum , qui morantur in eo loco , ubi animæ glorificatæ parvolorum fruuntur Deo . Idcir-

co , quia gloria , quâ h̄i parvuli potiuntur , licet sit magna , est nihilominus parva , si comparetur illi , quâ fruuntur aliae animæ , quæ divites proprijs meritis in celo regnant , nominavi locum , in quo degunt , Paraditum , & his duobus Angelis , quia sunt ex ijs , qui cum ipsis versantur , attrici titulum Angelorum Paradisi . Hęc est responsio ad tuum dubium , Anima ; nunc mane in pace , & in tuo Deo . Tum raptam sum in ecstasim , & quando ad me redivi , non vidi amplius Sanctissimum Virginiem , quæ eo arcano modo , quo aliás , abiherat . Deus sit benedictus . Amē .

Advertendum est , ex verbis Venerabilis Marine clare apparere , quod illi Deus his occasionibus non ostenderit animas parvolorum ; qui in lege natura , & scripta sunt salvati , per virtutem sanguinis , quem Christus Dominus noster erat profusus ; sed solum animas parvolorum Christianorum natorum post Christum Dominum , atque triumphalem ejusdem mortem , & potissimum Baptismo in lege gratia : semper enim loquitur de parvulis baptizatis . Et fortasse ideo supra dixit , omnia istas animas æqualiter frui gloriā , quod non videtur posse dici , si his parvulis , qui vixerunt in lege gratia , juncti essent fideles mortali ante usum rationis in lege naturali , aut scripta : quandoquidem isti minorem acceperunt gratiam , & consequenter tanto minore fruenter gloriā , quā nostrates , quamvis minus operabantur vetera Sacra menta , quia delebant culpam originalem , quā operetur Sacramentum nostrī Baptismi , in quo , per Dei misericordiam , abundantiore esse primam gratiam , prius est conforme sensus Sanctorum , ac Thologorum .

Vidit Venerabilis Marina multa alia concernientia ministerium Angelorum , atque il quod nos docet fides de cura , quā nobis illi gloriosi spiritus assistunt . Referam breviter , quā in tribus ipsis schedis de hoc arguento reperi , ubi sic dicitur .

Attulit mihi quadam vice mea Socia fascem corollarum precatorium , quem emerat , & superposuit illum meo lecto . Cū autem prorsus nihil cogitarem de eo , quod fuerat actum , vidi ad me venientes omnes meos Dominos Angelos , & dos

Maria

Minores se collocaverunt propriis ante cæteros, acceptisque corollis ad manus, facie ad reliquos conversâ, dorso autem ad me, gratiosissimè, & admirandis vocibus dixerunt: *Auctorium nostrum in nomine Domini.* alij responderunt: *Qui fecit celum & terram.* Deinde iterum duo priores præcinerunt: *Sit nomen Domini benedictum.* respondentibus reliquis: *Ex hoc nunc, & usque in seculum.* Et conversi ad me dixerunt simul: *Benedicat vos Pater, & Filius, & Spiritus Sanctus.* dataque suâ benedictione corollis, reposuerunt illas supra meum lectum.

Aliâ occasione, in Septembri anni sexcentesimi vigesimi septimi, cùm jam essem sumptura cibum, omnes mei Domini Angeli, qui cum meo Custode sunt undecim, accesserunt ad me, & circumdecurrent meum lectum. Mirum id mihi fuit visum, & quamvis ipsis nihil sim locuta, dicebam tamen intra me: *Quidnam volunt omnes isti mei Domini?* Disposui me ad comedendum, & more meo dixi brevem orationem, ac deinde: *Gloria Patri, & Filio, & Spiritui Sancto &c.* Quamprimum hunc verbum inchoavi, Angelis ita prostraverunt in terra, ut illam cum magna submissione exsultarentur. Sæpe autem alias notavi observantiam & venerationem, quâ Sancti Angeli hæc verba prosequuntur, quæ quidem est maxima. Attulit mihi una sociatum cibum, quem mei Domini benedixerunt. Ego fui adeò consternata, ut proflus nesciverim, debetremne comedere. Tum ipsi, uno omnium nomine loquente, mihi dixerunt: *Soror, comedere, & cape nutrimentum, quo vita humana indiget.* Ecce enim nos nihil miramur, quod servi Dei similia naturæ sive pensa persolvant; imò specialiter nobis placet, quando cum debita modestia sumunt necessaria. Etiam Christus Dominus noster, dum hic viveret, manducabat & bibebat, observatis omnibus divinitate sue temperantia circumstantijs. Quid ergo tu miraris? Nihilominus verecundabar tantopere, & eram veluti turbata, ut nè quidem primum bolum coram

ijsum sumere attentarem: quocirca illi vi-dentes meam erubescientiam, recesserunt ad suum singuli locum, ubi solent manere, & sic potui suscipere convetum alimentum.

Quodam festo Angeli Custodis sum ducta ad cœlestem Jerosolymam, atque ad suis solennitatibus, quæ eo die peragebatur in cœlo, in honorem Sanctorum Angelorum. Instituta fuit celebris processio omnium illorum Angelorum Spirituum, qui erant splendidè armati, & exornati. Procedebant bini, & Sanctus Michaël antebat portans instar signiferi vexillum. Postremo loco incedebat vir gravissimus, summe venerabilis, & indicibilis authoritatis, per quem intellexi representari Patrem æternum. Ferebat in suis sanctissimis manibus quandam quasi hierothecā, cooperata pretiosissimo velo, quæ erat symbolum meritorum Iesu Christi Domini nostri. Hunc summum virum (scilicet namque mihi comparebat) sequebantur omnes Angeli Custodes, qui fuerant advocati, & congregati sono ac musicâ cœlestium quarundam campanarum, quæ in ea superna aula pulsabantur cum ineffabili harmonia. Progrediente pompa apparuit aliquantum eminus ingens bestia, quam eō quasi projectam impulerunt quidam diaboli; sed Angeli illam subito comprehendenterunt, ita ut non fuerit amplius visa. Substitut processio apud munitissimum, & pretiosissimum castellum, ubi morabatur Dominus Deus Trinus & unus. Atque postquam hic pervenerunt, omnes Angeli, qui concinebant laudes Dei, se prostraverunt, & Divina Majestas illis est elargita suam sanctissimam benedictionem, quo factò fuit finita solennitas, & inveni me in meo cubiculo. Deus sit benedictus.

